

Ο ΘΕΑΤΗΣ,

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΗΘΙΚΟΝ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΘΕΣΜΟΘΕΤΙΚΟΝ.

Ἀριθμὸς 5. Περίοδος Πρώτη. τῆ 1 Ἰανουαρ. 1837.

Κατακάρδιον σκῆμμα κοινωρικῆς Παθολογίας.

Τὸ κοινωρικὸν σῶμα εἰς πολλὰ δύναται νὰ συγκριθῆ μετ' ἀνθρώπινον. Καθὼς τοῦτο, μορφούμενον ἀπὸ μικρὰς ἀρχάς, λαμβάνει ὀσῆ, μυῶνας, σπλάγγνα, ἀγγεῖα καὶ νεῦρα, διὰ τῶν ὁποίων αἰσθάνεται, κινεῖται, ἀνθίσταται, τρέφεται, καὶ ὑπάρχει, ὡσαύτως καὶ τὸ πολιτικὸν σῶμα, ταυτέστι μία τις κοινωρία ἀνθρώπων, ἀρχίζει μὲν συνήθως ἀπὸ σύστασιν εὐτελεῆ, συμπλαττομένη δὲ περὶ τι μέρος τῆς γῆς, ὡς περὶ σκελετὸν, φέρεται πρὸς ὑπαρξίν τινα προσδιορισμένην. Καὶ πρώτη μὲν ὑπαρξις, μήτηρ τῶν ὑπαρξεων ὄλων, εἶνε ἡ αἰώνιος τοῦ Δημιουργοῦ· δευτέρα δὲ, ἡ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· τρίτη κατὰ τὴν διάρκειαν, ἡ ὑπαρξις ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς κοινωρίας· τετάρτη καὶ τελευταία, ἡ τοῦ ἀνθρώπου. Πάλιν, καθὼς ὁ ἀνθρώπος ἔχει ἰδίαν τινὰ κρᾶσιν καὶ κατασκευὴν, μετὰ τὰς ὁποίας συνάπτεται ἡ φυσιολογικὴ τοῦ κατὰστάσις, καὶ εἰς τὰς ὁποίας πρέπει νὰ προσέχωσιν οἱ κανόνες τῆς τε ὑγιεινῆς καὶ τῆς θεραπευτικῆς ἐπιστήμης, ὅταν ἐκεῖνος πάσχη, τὰ αὐτὰ συμβαίνοσι καὶ εἰς ἐκάστην κοινωρίαν ἀνθρώπων. Βλέπομεν ἐπίσης ἀνθρώπινα σώματα, καὶ ἀνθρωπίνας κοινωρίας πρόωρα φθειρομένας καὶ ἀποθνησκούσας, ἢ διὰ φύσεως ἀμαρτίαν, ἢ διὰ κακὴν διαίταν, ἢ διὰ προσπτώσεις βαρέων νοσημάτων χωρὶς ἐπίσκεψιν ἰατροῦ ἢ μετ' ἐπίσκεψιν ἰατροῦ φαύλου. Καὶ ἄλλοτε, ἀνθρωποὶ καὶ κοινωρίαὶ σώζονται καὶ φθάνουσιν εἰς γῆρας βαθὺ διὰ φρονίμου διαίτης, ἢ παρόντος σοφοῦ ἰατροῦ εἰς τὰς ἀσθενείας, ἢ καὶ ἀπόντος διόλου, ἢ καὶ παρουσίᾳ κακοῦ ἰατροῦ. Πῶς σώζεται ὁ ἄρρωστος χωρὶς ἰατρὸν, ἢ θεραπεύμενος ἀπὸ κακόν; ἢ ἀμέσως παρὰ Θεοῦ (καὶ τοῦτο ἡμεῖς δὲν δυσκολευόμεθα ποσῶς νὰ πιστεύσωμεν,) ἢ ἐμμέσως, ἐνεργούσης τῆς φύσεως, ὅτε ἡ δύναμις τῆς ζωῆς ἐκνικῶσα, σταίνει τρόπαιον κατὰ τοῦ θανάτου καὶ κατὰ τῆς μοχθηρίας τοῦ θεραπεύοντος.

Ἄς ὑποθέσωμεν, λόγου χάριν, ἓν ἔθνος εἰς παθολογικὴν κατὰστάσιν, ὅποιαν θέλομεν περιγράψῃ. Τὸ ἔθνος τοῦτο, ἄλλοτε ἰσχυρὸν κατὰ πλῆθος, πλοῦτον καὶ σοφίαν, ἀφ' οὗ ἔλασε